

Article opinió - Ramon Orfila - Els Reis se'n van de viatge

Els reis d'Espanya han anat de viatge a Cuba, la perla del Carib, entre grans exclamacions dels escandalitzats partits de la dreta moral, que s'han apressat a desqualificar la política d'exteriors del Govern provisional de Pedro Sánchez per haver organitzat aquest viatge d'Estat a un país que, s'han apressat a denunciar, no respecta els drets humans.

El rei Felip, per acontentar-los, no fos que perdi els únics suports actius que té la monarquia a Espanya, ha adoptat aquella posició que el va fer dissortadament famós un 3 d'octubre de fa un parell d'anys, i en la recepció que el president cubà li ha ofert, no ha dubtat gens a l'hora de renyar els dirigents caribenys i els ha retret que tenen presos polítics, o que no respecten amb prou convenciment els drets polítics dels cubans, i els ha advertit que les institucions han de respectar els drets d'associació i reunió, així com la llibertat d'expressió, tot això dit amb les dolces paraules que corresponen a la diplomàcia.

Un gest destinat al consum intern d'Espanya, i que els monàrquics constitucionalistes volien presentar com un acte de valentia plantejat des de la superioritat moral d'Espanya, i si m'apures, d'Europa. Però, ai, és ben cert que no hi ha res més castigat que la llengua, i vet aquí que el president cubà al seu discurs de contestació ha fet referència a Espanya com una nació de nacions, la qual cosa no ha fet massa feliç el monarca, i segur que li ha provocat un calfred, i fonts diplomàtiques cubanes no han trigat massa a recordar els polítics catalans a les presons i les denúncies d'organismes internacionals sobre la repressió dels drets de manifestació i opinió referides al moviment independentista a Catalunya o la manca d'independència del poder judicial.

Immediatament, els comentaristes antimonàrquics, o els que simplement mantenen actituds democràtiques no contaminades per interessos econòmics o polítics, han carregat contra les paraules del rei Borbó, tot recordant-li que encara és l'hora que sa majestat s'hagi pronunciat, en cap dels seus constants contactes amb el rei del Marroc, sobre la permanent vulneració dels drets bàsics dels ciutadans marroquins, o sobre la il·legal ocupació militar de la que va ser província espanyola del Sàhara, on dia a dia es massacra una població que encara conserva el DNI espanyol.

Deu ser que el rei considera que els drets humans vulnerats al Sàhara, o al Rif, per part del seu cosí germà, el rei Mohamed VI del Marroc, no són tan importants com els que es vulneren a Cuba. I consti que amb això no pretenc defensar el sistema polític ni el règim cubà, que certament tenen molt a desitjar des de la perspectiva de la defensa de les llibertats.

O potser quan va al Marroc no en parla, de tot això, perquè sap, Felip de Borbó, que tot allò que viuen i pateixen els sahrauís que van ser espanyols o els seus descendents no és més que el resultat de la traïció del darrer Govern del franquisme, i que son pare, l'avui rei emèrit, va jugar un paper definitiu en la ignominiosa entrega d'aquest poble germà, el sahrauí, a la voracitat de la monarquia marroquina.

I no són els únics, els sahrauís. Em vull referir també als ciutadans i als reis d'Aràbia Saudita,

un país i un sistema que nega el dret de vot a més del 50% de la seva població, les dones, en el que aquestes tampoc poden conduir un vehicle almenys per la totalitat del seu territori, en el que no poden viatjar si no és acompanyades del seu espòs o d'algun familiar masculí, en el que tampoc han pogut acudir, fins fa unes setmanes, a espectacles com són un partit de futbol, ni podran acudir als partits de la Supercopa d'Espanya, competició que possiblement comptarà amb la presència del monarca Borbó o d'algun ministre espanyol, un país on les dones tenen vetada de fet la participació política, el país en el que es produeixen més execucions o condemnes de rebre fuetades en públic.

Clar que són també països, el Marroc o l'Aràbia Saudita, que ofereixen a Espanya sucosos negocis, ja sigui contractant obres multimilionàries com l'AVE que uneix la Meca i la Medina, o fent encàrrecs d'armament que després s'utilitzen per matar població civil a la guerra del Iemen o s'han emprat en la guerra del Sàhara, per molt que de manera hipòcrita ministres com Borrell ens intentin vendre la ridícula idea que es tracta de bombes intel·ligents que, pel fet de ser-ho, deuen matar de manera selectiva només als dolents. I és que 'business is business', i aquest és el principi sobre el que s'edifiquen les relacions internacionals que el rei Borbó, enviat pels successius governs espanyols, ha cercat consolidar.

Atenent al principi de que el rei no té opinió política pròpia i que és sempre el Govern qui parla per la seva boca, m'atreviria a suggerir a Pablo Iglesias que inauguri la seva co-participació en l'immediat Govern de Pedro Sánchez amb la promoció d'un nou viatge dels reis al Marroc i a l'Aràbia Saudita, i que allà es despatxi a gust sobre la defensa dels drets humans i les llibertats bàsiques. O, almenys, que no permeti que es continuï amb les polítiques que han fet que els monarques s'abracin sense vergonya a altres reis absoluts i repressors 'in-misericordes' del seu propi poble, sense denunciar aquest fet, encara que amb açò es perdin expectatives de negoci per segons qui, o sucoses comissions per segons qui altre, i si no sap de què parla, que consulti una tal Corina.

O potser és que aquests principis formen part de les renúncies i cessions que Iglesias ja insinua que es veuran obligats a fer si co-governen amb els socialistes??

Alerta, però, no sigui que, a força de renúncies, s'acabi perdent la mateixa identitat.